MEZINÁRODNÍ BESTSELLER

MANŽELSKÉ LŽI

I dokonalé manželství může mít
svou temnou stranu...

KIMBERLY **BELLE**

MANŽELSKÉ LŽI

KIMBERLY BELLE

KNIHY OMEGA

MARRIAGE LIE © 2016 by Kimberle Swaak-Maleski

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Eliška Jemelková, 2019
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-336-7 (pdf)

MANŽELSKÉ LŽI

KIMBERLY BELLE

Přeložila Eliška Jemelková

Toto dílo je smyšlené. Jména, postavy, místa i události jsou buď autorčiným nápadem, nebo jsou užity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, podniky, událostmi a místy je čistě náhodná.

Tahle kniha je pro Kristy Barrettovou,
krásnou uvnitř i navenek.

1

Probudím se, když mě kolem pasu obejme ruka a celou mě přivine k tělu horkému od spánku. Vzdychnu a přitisknu se k tělu svého manžela, které tak dobře znám. Zády k jeho břichu a užívám si to teplo. Když Will spí, je jako kamna a mně vždycky bývá na něco zima. Dnešního rána jsou to chodidla, takže je vmáčknu mezi dvě hřejivá lýtka.

„Máš ledové prsty." Potemnělým pokojem zabručí jeho hlas a každičký zvuk mnou rezonuje. Na druhé straně ložnicových závěsů zatím nenastalo ráno, je to ten nafialovělý okamžik mezi dnem a nocí, a do zazvonění budíku zbývá ještě dobrá půlhodinka. „To ti trčely přes okraj postele nebo co?"

Duben sotva začal a ledové sevření března stále nepovolilo. Poslední tři dny z ocelově šedého nebe padá liják a kvůli mrazivému větru teploty prudce klesly hluboko pod průměr. Meteorologové tuhle kosu předpovídají ještě nejméně na další týden a Will je jediný člověk v Atlantě, který ji vítá s otevřenými okny. Svůj vnitřní termostat má pořád nastavený na nejvyšší teplotu.

„To proto, že trváš na spaní v iglú. Myslím, že mám na všech končetinách omrzliny."

„Pojď sem." Prsty mě hladí na boku a rukou si mě přitáhne ještě blíž. „Tak to tě potom musím zahřát."

A tak chvíli ležíme v příjemném tichu, pohodlně mě drží kolem pasu a bradu má opřenou o mé rameno. Will je od spánku lepkavý a vlhký, ale to je mi jedno. Tyhle okamžiky mám ze všech nejraději, okamžiky, kdy jsou naše srdce a náš dech jako jeden. Okamžiky stejně intimní jako milování.

„Jsi můj nejoblíbenější člověk na celé planetě," zamumlá mi do ucha a já se usměji. Tato slova jsme si vybrali místo obvyklejšího *miluji tě* a pro mě mají mnohem hlubší význam. Pokaždé, když mu vyklouznou z úst, zasáhnou mě jako nějaký příslib – mám tě nejradši a vždycky budu.

„Taky jsi můj nejoblíbenější člověk."

Kamarádky mě ujišťují, že tohle, to propojení, jež cítím s vlastním manželem, nevydrží věčně. Už brzy zmizí, říkají mi, postupně má touha pohasne a najednou si začnu všímat ostatních mužů. Na tváře si nanesu růž, na rty lesk, a to kvůli bezejmenným, anonymním cizincům, kteří nejsou mým manželem, a budu si představovat, jak se mě dotýkají tam, kam by měl mít přístup jen on. Kamarádky to nazývají sedmiletou krizí a já si něco takového dokážu představit jen stěží, protože dnes – po sedmi letech a jednom dni – Willova ruka klouže po mé kůži a já cítím vše, jen ne tu krizi.

Zavřu chvějící se víčka a jeho dotek ve mně probouzí mravenčení, jež říká, že nejspíš přijdu pozdě do práce.

„Iris?" zašeptá.

„Hm?"

„Zapomněl jsem vyměnit ty filtry v klimatizaci."

Otevřu oči. „Co?"

„Že jsem zapomněl vyměnit filtry v klimatizaci."

Zasměji se. „Přesně to jsem měla pocit, že jsi řekl." Will je vynikající informatik se sklony k poruše pozornosti a jeho mozek je fakty a informacemi tak přecpaný, že na maličkosti neustále zapomíná… jen obvykle ne při sexu. Přisuzuji to mimořádně rušnému období v práci a faktu, že odlétá na třídenní konferenci na Floridě, takže je jeho dnešní seznam úkolů delší než obvykle. „Můžeš to udělat o víkendu, až se vrátíš."

„Co když se mezitím oteplí?"

„Nemělo by. A i kdyby jo, filtry určitě pár dní počkají."

„A tvému autu by nejspíš neuškodila výměna oleje. Kdy jsi s ním naposledy byla v servisu?“

„Nevím.“

Domácí povinnosti jsme si s Willem rozdělili hezky podle pohlaví. Auta a údržba domu jsou jeho doménou, vaření a úklid zase tou mojí. Ani jednomu z nás taková dělba práce nijak zvlášť nevadí. Univerzita mě naučila být feministkou, ale manželství mě naučilo být praktickou. Příprava lasagní je mnohem příjemnější než čištění okapů.

„Zkontroluj účtenky ze servisu, ano? Jsou v přihrádce v palubní desce.“

„Dobře. A co že tě ty práce tak najednou popadly? To už jsem tě omrzela?“

Na temeni ucítím, jak se Willovi na obličeji roztáhne mně známý úsměv. „Možná právě tohle myslí všechny knížky pro těhotné tou přípravou na miminko.“

V hrudi mi vybuchne radost při připomínce toho, co děláme – co jsme už možná *udělali* –, a otočím se k němu čelem. „Ještě nemůžu být těhotná. Oficiálně se o to pokoušíme teprve necelých čtyřiadvacet hodin.“

Jednou minulý večer před večeří a dvakrát po ní. Možná jsme se při našem prvním oficiálním pokusu o početí dítěte nechali trochu unést, ale na naši obranu musím říct, že jsme měli výročí a Will je typický dříč.

V očích se mu samolibě zableskne. Kdyby byl mezi našimi těly dostatečný prostor na to, aby si zabušil do hrudi, pravděpodobně by to udělal. „Jsem si celkem jistý, že moji pulci jsou zdatní plavci. Nejspíš už těhotná jsi.“

„To pochybuji,“ řeknu, ačkoli mě z jeho slov popadá nemalá závrať. V tomhle vztahu je Will ten praktický, ten, kdo zachová chladnou hlavu i tváří v tvář mému naivnímu optimismu. Neřeknu mu, že už jsem si to propočítala. Ze svého cyklu jsem

udělala předmět studie, odpočítávám dny od posledních měsíčků, zaznamenávám si je do mobilní aplikace a Will má pravdu. Klidně už bych těhotná být mohla. „Většina lidí dává k sedmému výročí měď nebo vlnu. Tys mi dal spermie."

Usměje se, ale je to nervózní úsměv, takový, který nasadí pokaždé, když provedl něco, co nejspíš neměl. „A to není vše."

„Wille…"

Na jeho naléhání jsme minulý rok vrazili všechny úspory a podstatnou část měsíčního příjmu do hypotéky, která by nás v podstatě mohla přivést na mizinu. Jenže páni, ten dům za to stojí. Náš vysněný domov je ve viktoriánském stylu, má tři ložnice a nachází se v poklidné ulici ve čtvrti Inman Park. Dále disponuje širokou přední verandou a celý jej krášlí originální dřevěná výzdoba. Vešli jsme do dveří a Will ho musel mít, i když to znamenalo, že půlka pokojů zůstane v blízké budoucnosti prázdná. Tohle výročí mělo být bez dárků.

„Já vím, já vím, ale nemohl jsem si pomoct. Chtěl jsem ti koupit něco jedinečného. Něco, aby sis navždy zapamatovala tuhle chvíli, kdy jsme ještě pořád byli jen sami dva." Otočí se, rozsvítí lampičku, ze šuplíku nočního stolku vytáhne malou červenou krabičku a s ostýchavým úsměvem mi ji podá. „Všechno nejlepší k výročí."

Dokonce i já poznám, že je od Cartiera. V tom obchodě není jediné smítko, které by nestálo víc, než si můžeme dovolit. Když se k jejímu otevření nemám, Will palcem stiskne zámek a zvedne víčko, čímž odhalí tři propletené kroužky, na jednom z nich se blyští řady drobounkých briliantů.

„Je to prsten trinity. Růžové zlato znamená lásku, žluté věrnost a bílé přátelství. Líbilo se mi to znamení tří – ty, já a budoucí děťátko." Zamrkám, abych zadržela slzy, a Will mi prstem zvedne bradu, takže se naše pohledy střetnou. „Co se děje? Nelíbí se ti?"

Prstem přejedu přes zářivě bílé kamínky třpytící se na pozadí z rudé kůže. Pravdou je, že lepší kousek Will vybrat nemohl. Ten prsten je prostý, vytříbený, okouzlující. Přesně takový, jaký bych si sama vybrala, kdybychom měli všechny peníze světa, což nemáme.

Přesto tenhle prsten chci víc, než bych měla – ne proto, že je nádherný či drahý, ale proto, že byl Will při jeho výběru tak důmyslný.

„Je úžasný, ale…," zavrtím hlavou. „Tohle je moc. Nemůžeme si ho dovolit."

„Není to moc. Ne pro matku mého budoucího dítěte." Prstýnek z krabičky vytáhne a navlékne mi ho na prst. Je studený, těžký a dokonale mi padne, kůži pod kloubem obepíná tak, jako by byl pro mou ruku stvořený. „Poroď mi holčičku, která bude vypadat jako ty."

Pohledem bloudím po rovinkách i křivkách manželovy tváře a vybírám všechny své oblíbené části. Tenoučkou jizvu, jež mu protíná levé obočí. Hrbolek u kořene nosu. Jeho širokou hranatou čelist a plné rty k zulíbání. Oči má ospalé, vlasy rozcuchané a bradu porostlou drsným strništěm. Ze všech jeho zvyků a nálad, ze všech jeho stránek, které jsem poznala, ho miluji nejvíc, když je jako teď: milý, něžný, pomuchlaný.

Usměji se na něj skrze slzy. „Co když to bude kluk?"

„Tak v tom budeme pokračovat, dokud svou holčičku nedostanu." Následně mi věnuje polibek, pomalu a dlouze přitiskne rty k těm mým. „Líbí se ti ten prsten?"

„Zbožňuji ho." Zvednu paži a obejmu jej kolem krku, nad jeho ramenem blikají brilianty. „Je dokonalý stejně jako ty."

Zakření se. „Možná bychom měli dát ještě jedno kolo, než půjdu, jen pro jistotu."

„Letí ti to za tři hodiny."

Jenže jeho rty už mě líbají na krku a ruka sjíždí níž a níž. „No a?“

„No a že prší. Provoz bude pěkně na prd.“

Převalí mě na záda a svým tělem mě přišpendlí k posteli. „Tak to bychom si měli pohnout.“

2

Roční školné na Lake Forrest Academy, vybrané základní a střední škole na zelenajícím se předměstí Atlanty, kde dělám školní poradkyni, činí závratných 24 435 dolarů. Dejme tomu, že nastane pětiprocentní inflace, takže třináct let strávených v těchto vysoce uznávaných třídách vás pro jedno dítě vyjde na víc než čtyři sta táců, a to ještě předtím, než vůbec vkročí na univerzitní půdu. Naši studenti jsou syny a dcerami chirurgů a výkonných ředitelů, bankéřů a podnikatelů, hlasatelů zpráv z nejrůznějších stanic a profesionálních sportovců. Patří do privilegované, elitní vrstvy a jsou to ta nejpošahanější děcka, jaká si umíte představit.

Do dvoukřídlých dveří se opřu něco málo po desáté – kvůli Willově ne tak docela rychlé rychlovce a hřebíku v pneumatice mám nějaké dvě hodinky zpoždění – a vykročím chodbou pokrytou kobercem. V budově panuje ticho, které může nastat jen v okamžiku, kdy se studenti ve třídách krčí za svými zbrusu novými MacBooky. Dorazila jsem uprostřed třetí hodiny, takže nemusím spěchat.

Když zahnu za roh, ani mě moc nepřekvapí, že v chodbě přede dveřmi své kanceláře spatřím pár středoškoláků z třetího ročníku s hlavou zabořenou do elektroniky. Žáci vědí, že zastávám takzvanou politiku otevřených dveří, a často toho využívají.

Potom ze třídy na druhém konci chodby vyjdou další, vzrušením mluví hlasitěji a hlasitěji a znepokojení, které slyším, mi lepí podrážky ke koberci. „Co se děje? Proč nejste ve třídě?“

Ben Wheeler vzhlédne od svého iPhonu. „Právě se zřítilo letadlo. Prej odlítalo z Hartsfield.“

Hruď mi sevře děs a zastaví se mi srdce. Opřu se o skříňku, abych neztratila rovnováhu. „Jaké letadlo? Kde?“

Pokrčí vychrtlými rameny. „Podrobnosti jsou nejasný.“

Protlačím se hloučkem studentů, vrhnu se ke stolu a roztřesenýma rukama se sápu po myši. „No tak, no tak,“ šeptám a budím počítač z hlubokého spánku. Hlavou mi víří informace, které si o Willově letu pamatuji. Ve vzduchu je už přes půl hodiny a nejspíš teď s burácením letí někde poblíž floridských hranic. To havarované letadlo určitě – *určitě* – nemůže být jeho. Chci říct, jak velká je ta pravděpodobnost? Každý den z atlantského letiště odlétají tisíce letadel a ty z nebe nepadají jen tak. Nikomu se určitě nic nestalo.

„Paní Griffithová, jste v pohodě?“ ozve se ode dveří Ava, éterická druhačka, přes hukot v uších její slova sotva pochytím.

Po nekonečné chvíli se internetový prohlížeč načte, ztuhlými a nemotornými prsty naťukám adresu stránky stanice CNN. A pak se modlím. *Prosím, Bože, prosím, ať to není Willovo letadlo*.

Fotky, jež mi o pár vteřin později zaplní monitor, jsou hrozné. Zachycují nepravidelné kusy letadla rozervaného výbuchem a spálené pole poseté dýmajícími troskami. Jde o ten nejhorší druh havárie, takový, který nikdo nepřežije.

„Chudáčci,“ zašeptá mi Ava přímo nad hlavou.

Udělá se mi tak špatně, až cítím pálení v krku, a stránku posouvám dolů, dokud nenajdu podrobnosti o letadle. Let 23 společnosti Liberty Airlines. Vzduch ze mě vyletí s hlasitým zasyčením a mám pocit, že mi úlevou úplně změkly kosti.

Ava mi váhavě položí ruku na lopatky. „Paní Griffithová, co se děje? Jak můžu pomoct?“

„Jsem v pohodě.“ Slova ze sebe vysoukám jen tak napůl a bez dechu, jako by se plíce ještě nevzpamatovaly. Vím, že by mi mělo být hrozně kvůli pasažérům letu 23 a jejich rodinám,

kvůli těm ubohým lidem roztrhaným nad missourským kukuřičným polem, kvůli jejich rodinám a přátelům, kteří se to stejně jako já dozvídají ze sociálních sítí i příšerných fotek na obrazovce, ale místo toho cítím jen úlevu. Proudí mnou jako valium, je silná, rychlá a úžasná. „Nebylo to Willovo letadlo."

„Kdo je Will?"

Rukama si letmo otřu tváře a snažím se rozdýchat paniku, jež se však nechce vzdát bez boje. „Můj manžel." Prsty se mi stále chvějí a srdce mi buší jako o závod bez ohledu na to, kolikrát si řeknu, že to Willovo letadlo nebylo. „Cestuje do Orlanda."

Vytřeští oči. „Myslela jste, že váš muž je v tomhle letadle? Ježíš, není divu, že jste se sesypala."

„Nesesypala jsem se, jen…" Přitisknu si dlaň na hruď a zhluboka, očistně se nadechnu. „A jen tak pro zajímavost, má reakce nebyla nepřiměřená situaci. Ohromný strach, jaký jsem právě prožila, způsobí prudké zvýšení adrenalinu a tělo reaguje. Ale už jsem v pořádku. Budu v pořádku."

Tím, že to řeknu nahlas, že svou fyziologickou reakci vysvětlím vědecky, se v mé hrudi něco uvolní a tepání v hlavě zpomalí na příležitostné zabušení. *Díkybohu, že to nebylo Willovo letadlo*.

„Hele, já nikoho neodsuzuju. Vašeho manžela jsem viděla. Je fakt kus." Odhodí batoh na podlahu, zapadne do rohového křesla a překříží nohy, které jsou navzdory předpisům o uniformách až moc odhalené. Ava si jako každá druhá dívka ve škole sukni vytahuje tak, až jí lem sahá do nepatřičných výšek. Pohled jí padne na mou pravou ruku, již stále tisknu k bušícímu srdci. „Mimochodem máte hezkej prstýnek. Je novej?"

Spustím ruku do klína. No jasně, že si Ava prstenu všimne. Nejspíš také ví, kolik přesně stojí. Pochvalu ignoruji a místo

ní se zaměřím na první půlku jejího sdělení. „Kdy jsi mého manžela viděla?“

„Na vašem profilu na Facebooku.“ Zazubí se. „Kdybych se každý ráno probouzela vedle něho, taky bych do práce chodila pozdě.“

Káravě se na ni zadívám. „Sice si náš rozhovor moc užívám, ale neměla by ses vrátit do třídy?“

Hezké růžové rty zkroutí do úšklebku. I když se Ava mračí, je půvabná dívka. Bolestně, děsivě nádherná. Má velké modré oči. Broskvovou pleť. Dlouhé zářivé kaštanové kudrny. Rovněž je chytrá, a když chce, tak i uličnicky vtipná. Tady ve škole by mohla mít kteréhokoliv kluka… a taky že má. Ava není vybíravá, a pokud se dá věřit Twitteru, tak není ani nedobytná.

„Literaturu vynechám,“ řekne a slova vyplivne tónem obyčejně vyhrazeným pro batolata.

Věnuji jí svůj úsměv psycholožky, je přátelský a neodsuzující. „Proč?“

Vzdychne a obrátí oči v sloup. „Protože se vyhejbám všem uzavřenejm prostorům, kde bysme s Charlotte Wilbanksovou musely dejchat stejnej vzduch. Nenávidí mě a můžu vás ujistit, že ten pocit je vzájemnej.“

„Proč si myslíš, že tě nenávidí?“ zeptám se, ačkoli odpověď už znám. Charlotte s Avou bývaly nejlepšími kamarádkami a jejich spor je dlouhý a dobře zdokumentovaný. Cokoliv, co před těmi mnoha lety zažehlo jejich nenávist, je již dlouho zapomenuto, pohřbeno pod miliony urážlivých a nevkusných tweetů, které pojem „protivná holka“ povznesly do úplně nových výšin. Podle toho, co se na sociální síti prohnalo včera, se nejnovější roztržka týká jejich spolužáka Adama Nightingalea, syna legendy country hudby Tobyho Nightingalea. O víkendu se objevily fotky, na nichž se Ava s Adamem muchlují v místním ovocném baru.

„Sakra, kdo ví? Hádám, že asi proto, že jsem hezčí.“ Rýpe si dokonalý lak z nehtů, je gelový, zářivě žlutý a vypadá, jako by byl nanesený včera.

Avini rodiče jí dají vše, po čem její srdce zatouží, stejně tak to doma má většina dětí z této školy. Zbrusu nový kabriolet, prvotřídní výlety do exotických destinací, platinovou cestovní kartu a své požehnání. Jenže zahrnovat dceru dárky není totéž, jako jí věnovat pozornost, a kdyby teď naproti mě seděli oni, vyzvala bych je, ať jí jdou lepším příkladem. Avina matka je atlantská panička s pozoruhodnou schopností odvrátit zrak pokaždé, když je Avin otec, plastický chirurg, jenž se ve městě nabízí jako „Ten přes prsa“, přistižen, jak osahává o polovinu mladší dívku, což se stává často.

Vzdělání mě naučilo vidět vrozené vlastnosti a výchovu jako rovnocenné záležitosti, ale práce mě naučila, že výchova vždy zvítězí. Zejména tehdy, když je jí nedostatek. Čím mizerněji se cítí rodiče, tím mizerněji se cítí dítě. Skutečně je to tak jednoduché.

Věřím však i tomu, že všichni, dokonce i ti nejhorší rodiče a nejnepřizpůsobivější děti, mají nějakou kladnou vlastnost. Ava je taková proto, že si nemůže pomoct. Takovou ji udělali její rodiče.

„Jsem si jistá, že když nad tím ještě trochu popřemýšlíš, mohla bys přijít na lepší důvod, proč by Charlotte mohla –“

„Ťuky ťuk.“ Ve dveřích se objeví hlava ředitele střední školy Teda Rawlingse. Protože je Ted vytáhlý a hubený s hnízdem malých tmavých kudrn, připomíná mi středního pudla, který bere vážně v podstatě všechno kromě kravat. Těch ohavností musí mít stovky, vždycky mají školní motiv a vždycky jsou směšné, ale nějakým způsobem na něm vypadají prostě rozkošně. Ta dnešní je ze zářivě žlutého polyesteru a plná fyzikálních rovnic. „Předpokládám, že jsi o tom havarovaném letadle slyšela.“

Přikývnu a pohledem zalétnu k fotkám na monitoru. Chudáci. Chudáci jejich rodiny.

„Někdo ze školy určitě někoho z pasažérů zná," prohlásí Ava. „Jen počkejte."

Z jejích slov mi po zádech přeběhne mráz, protože má pravdu. Atlanta je velké město, ale zároveň i maloměsto, kde se obvykle všichni navzájem znají. Šance, že někdo zdejší je nějakým způsobem propojen s jednou z obětí, není malá. Přinejlepším nejspíš mohu doufat v to, že nepůjde o člena rodiny či blízkého přítele.

„Žáci jsou nervózní," řekne Ted. „To je samozřejmě pochopitelné, ale myslím, že dnes toho v hodinách moc neuděláme. Nicméně s tvou pomocí bych z této tragédie chtěl pro všechny udělat jiný druh výuky. Vytvořit pro naše žáky bezpečné místo, kde si budou moci promluvit o tom, co se stalo, a vyptávat se. A pokud má tady slečna Campbellová pravdu v tom, že někdo z Lake Forrest při havárii přišel o milovanou osobu, budeme mu rovnou moci poskytnout takovou morální podporu, jakou bude potřebovat."

„To zní jako úžasný nápad."

„Výtečně. Jsem rád, že jsi pro. Do auly svolám shromáždění a diskuzi povedeme my dva."

„Jasně. Jen mi dej tak minutku dvě, abych se vzpamatovala, a hned tam budu."

Ted klepne jedním kloubem do dveří a odkvačí. Hodina literatury je oficiálně zrušená a Ava zvedne batoh, pár vteřin se v něm přehrabuje, zatímco já ze zásuvky stolu doluji pudřenku.

„Tady máte," řekne, přičemž mi na stůl vysype hrst tubiček se značkovým make-upem. Chanel, Nars, YSL, Mac. „Bez urážky, ale vypadáte, že je potřebujete mnohem víc než já." Svá slova zmírní oslnivým úsměvem.

„Díky, Avo. Ale mám vlastní šminky."

Ava však tubičky nesebere. Přešlápne z nohy na nohu a kroutí popruhem na batohu. Kousne se do rtu, pohlédne na své oxfordky a já mám pocit, že pod vším tím povykováním a chvástáním by mohla být vlastně plachá. „Jsem fakt ráda, že to nebylo letadlo vašeho manžela."

Tentokrát pocit úlevy roste postupně, halí mě do tepla stejně jako Willovo spící tělo zrovna dneska ráno. Spočine na mně jako sluneční paprsky na nahé kůži. „To já taky."

Jakmile odejde, sáhnu po telefonu a najdu číslo na Willův mobil. Vím, že to ještě zhruba hodinu zvednout nemůže, jenže potřebuji slyšet jeho hlas, i když je to jen nahrávka. Při zvuku toho známého sametového zvuku se mi uvolní svaly.

Dovolali jste se do hlasové schránky Willa Griffitha…

Počkám na pípnutí a pohodlně se opřu do židle.

„Ahoj, zlato, to jsem já. Vím, že jsi ještě ve vzduchu, ale zrovna havarovalo letadlo odlétající z Hartsfield a na nějakých patnáct děsivých vteřin jsem si myslela, že by mohlo být tvoje, a jen jsem potřebovala… Nevím, osobně slyšet, že ti nic není. Vím, že je to hloupé, ale zavolej mi hned, jak přistaneš, ano? Děcka jsou docela vystrašená, takže budu na shromáždění, ale slibuji, že ti to zvednu. Tak jo, musím jít, ale brzy se uslyšíme. Jsi můj nejoblíbenější člověk a už teď mi chybíš."

Zastrčím telefon do kapsy a zamířím ke dveřím, Avin make-up nechám tam, kde ho vysypala, na hromádce na stole.

3

Ted sedí na pódiu v aule hned vedle mě, rukou si uhladí kravatu a promluví k místnosti plné středoškoláků. „Jak všichni víte, před více než hodinou havaroval let 23 společnosti Liberty Airlines, který mířil z mezinárodního letiště Hartsfield-Jackson do Seattlu ve Washingtonu. Předpokládá se, že nikdo ze 179 pasažérů nepřežil. Muži, ženy i děti, lidé zrovna jako vy a já. Svolal jsem nás sem proto, abychom si o tom mohli promluvit jako skupina, otevřeně, upřímně a bez odsuzování. Kvůli tragédiím jako tato si můžeme velmi dobře uvědomit všechna nebezpečí číhající na tomto světě. Naši vlastní zranitelnost, to, jak křehký může život být. Tato místnost je pro vás bezpečným územím, kde můžete klást otázky, plakat a dělat cokoliv dalšího, co potřebujete, abyste se s tím vyrovnali. Dohodněme se, že co se stane v této aule, zůstane v této aule."

Kterýkoliv jiný středoškolský ředitel by na celé škole vyhlásil minutu ticha a pak by dětem řekl, ať pokračují ve výuce. Ted ví, že u puberťáků má katastrofa vždy přednost před počty, a jelikož ve všem, v dobrém i špatném, vidí příležitost k poučení, žáci jej bez jakýchkoliv pochyb následují.

Když si prohlédnu zhruba tři sta dětí, jež tvoří žactvo střední školy Lake Forrest, řekla bych, že jsou rozdělené téměř přesně na dvě poloviny – jedna je vystrašená představami, jak se letadlo řítí k zemi i s jejich potenciálními sousedy, ta druhá je bez sebe z toho, že kompletně odpadá odpolední vyučování. Jejich vzrušené štěbetání se rozléhá celou prostornou místností.

Hlas jedné dívky vynikne nad ostatními. „Takže je to něco jako skupinová terapie?"

„No…“ Ted se na mě tázavě podívá a já souhlasně kývnu hlavou. Jestli existuje oblast, v níž žákům Lake Forrest nevadí převzít otěže, pak je to terapie, ať už skupinová, či jiná. Naše děti jsou ty, které mají číslo svého terapeuta uložené v rychlé volbě. „Ano. Přesně jako skupinová terapie.“

Když už teď žáci vědí, co je čeká, zřetelně se uvolní, zkříží ruce a rozvalí se na plyšových sedadlech.

„Prej za to můžou teroristi,“ zvolá někdo ze zadní části auly. „Už se k tomu prej i přihlásil Islámskej stát.“

Jonathan Vanderbeek, čtvrťák, který brzy jen tak tak odmaturuje, se na sedadle v první řadě otočí. „To ti řekl kdo, Sarah Palinová?“

„Zrovna to retweetnula Kylie Jenner.“

„Boží,“ odfrkne Jonathan. „Na národní bezpečnost jsou totiž Kardashianky hotový odbornice.“

„No tak, no tak,“ řekne Ted a znovu si zjedná pořádek poklepáním na mikrofon. „Nevyhrocujme situaci opakováním fám a domněnek. Zprávy pečlivě sleduji a kromě skutečnosti, že havarovalo letadlo, vlastně žádné zprávy nejsou. Nikdo neoznámil, *proč* letadlo spadlo, nebo kdo v něm byl, když k tomu došlo. Neoznámí to, dokud nekontaktují nejbližší příbuzné.“ Poslední dvě slova – *nejbližší příbuzné* – místnost zasáhnou jako zápalná puma. Vteřinu dvě zůstanou viset ve vzduchu, jsou tíživá a palčivá. „Dále se určitě shodneme na tom, že existují mnohem důvěryhodnější zpravodajské zdroje než Twitter, nemám pravdu?“

Z první řady se ozve zahihňání.

Ted na znamení tichého pokárání zavrtí hlavou. „Nyní by vám pár věcí ráda sdělila paní Griffithová a potom povede naši diskuzi. Já budu mezitím na laptopu sledovat stránky CNN, a jakmile letecká společnost zveřejní jakékoliv další informace, konverzaci pozastavím a zprávu přečtu

nahlas, abychom všichni znali ty stejné nejnovější údaje. Může být?“

Všichni kolem přikyvují. Ted mi podá mikrofon.

Přeji si, abych mohla říct, že následujících pár hodin strávím zíráním do mobilu a vyčkáváním na Willův telefonát, jenomže sedmdesát šest minut po havárii, teprve po deseti minutách diskuze a dobrých patnáct minut předtím, než má letecká společnost vydat první oficiální prohlášení, stanice CNN oznámí, že je mezi 179 oběťmi i lakrosový tým ze střední školy Wells Academy, všech šestnáct členů i s trenéry. Patrně cestovali na turnaj konající se uprostřed sezóny.

„Božínku. Jak je to možný? Teprve minulej tejden jsme proti nim hráli.“

„Minulej tejden, trubko. Zrovna jsi to sama řekla. To znamená, že od tý doby až do dnešního rána měli dost času na to, aby do letadla nastoupili.“

„Ty jsi trubka, trubko. Myslím tím to, že jsme prohráli zápas, kterej týmu Wells zajistil účast na turnaji. Zamysli se nad tím.“

„Zadržte,“ řeknu, to slovo proletí aulou dřív, než hádka stihne vyústit v ještě něco většího. „Nevíra je běžnou reakcí při zprávě o smrti kamaráda, ale vztek a sarkasmus nejsou dobrými zvládacími mechanismy, a jsem si poměrně jistá, že to všichni víte.“

Děti si vymění kajícné pohledy a zavrtají se ještě hlouběji do sedadel.

„Podívejte, chápu, že je snadnější skrýt se za negativními emocemi než čelit tomu, že naši kamarádi a spolužáci vlastně unikli jen o vlásek,“ řeknu a zmírním hlas. „Je ale v pořádku, když se budete cítit zmatení, smutní, zděšení či dokonce zranitelní. Všechno jsou to přirozené reakce na tak otřesnou zprávu a otevřená i upřímná konverzace nám všem pomůže, abychom

se se svými pocity vypořádali. Dobře? No, a vsadím se, že tady Caroline není jediná, kdo vzpomíná na poslední okamžik, kdy spatřila někoho z hráčů Wells. Byl na zápase ještě někdo další?"

Ruce se jedna po druhé zvednou a žáci začnou mluvit. Většina vyprávění neobsahuje nic víc než *stejné hřiště*, *stejný čas*, ale je zřejmé, že děcka jsou vystrašená tou blízkostí tragické události, zejména pak hráči lakrosu. Kdyby zápas vyhráli, kdyby do turnaje postoupila Lake Forrest, v tom letadle mohli stejně tak dobře sedět oni. Vedení diskuze mi zabere veškeré soustředění až do pozdního oběda, na nějž si dáme přestávku těsně po jedné.

Žáci odejdou, já z kapsy vytáhnu telefon a zamračím se na stále prázdný displej. Will přistál před více než hodinou a pořád nezavolal, nenapsal, neudělal *nic*. Kde ksakru vězí?

Ted mi jemně položí dlaň na předloktí. „Všechno v pohodě?"

„Co? Ach, ano. Jen čekám, až mi zavolá Will. Dneska ráno letěl do Orlanda."

Ted vyvalí oči a tváře se mu soucitně zatřesou. „Tak to rozhodně vysvětluje výraz, který jsi měla, když jsem předtím přišel k tobě do kanceláře. Muselo tě to pěkně vyděsit."

„To ano a chudák Ava to odnesla nejvíc." Zamávám mezi námi mobilem. „Jen půjdu zkusit, jestli ho nedokážu sehnat."

„Jasně, určitě. Běž."

Upaluji z pódia a středovou uličkou, Willovo číslo najdu ještě dřív, než projdu dvoukřídlými dveřmi. Areál Lake Forrest je koncipovaný jako univerzitní kampus, kde se na akrovém pozemku rozprostírá půltuctu budov porostlých břečťanem, a já se vydám dlážděnou cestou vedoucí k budově střední školy. Pršet sice přestalo, ale na nebi stále visí šedivé mraky a z mrazivého větru mi naskakuje husí kůže. Svetr si přitáhnu těsně k hrudi, vyběhnu po schodech ke dvoukřídlým dveřím a do

tepla se dostanu ve chvíli, kdy mě Willův telefon přesměruje do hlasové schránky.

Zatraceně.

Zatímco čekám na pípnutí, sama sebe povzbuzuji. Řeknu si, že si nemám dělat starosti. Že pro důvod, proč nevolá, existuje jednoduché vysvětlení. V práci bylo posledních několik měsíců obzvláště stresujících a on moc dobře nespal. Třeba si dává šlofíka. Navíc člověk jako on se dá opravdu snadno rozptýlit, je to typický ajťák, který se zřejmě nikdy nedokáže soustředit jen na jednu věc. Představím si, jak naťuká mé číslo, a pak zapomene stisknout „odeslat". Představím si, jak se u hotelového bazénu kamarádíčkuje s hlavouny konference a vibrujícího telefonu v ruce si vůbec nevšímá. Nebo se mu možná prostě vybila baterka či mobil zapomněl v letadle. Přemýšlím nad tímhle vším a má radost je téměř hmatatelná.

„Ahoj, brouku," řeknu do telefonu a snažím se, aby v mém hlase nebyly znát obavy. „Jen jsem chtěla zavolat a ujistit se, že je všechno v pohodě. Už bys měl být v hotelu, ale hádám, že máš v pokoji mizerný signál nebo tak něco. Každopádně až budeš mít minutku, zavolej mi. Ta havárie mě trochu rozhodila a vážně chci slyšet tvůj hlas. Tak jo, brzo na slyšenou. Jsi můj nejoblíbenější člověk."

V kanceláři rovnou zamířím k počítači a otevřu e-mailového klienta. Will mi před pár měsíci poslal podrobnosti o konferenci, jenže ve schránce leží přes tři tisíce zpráv a nemám žádný dobrý systém na jejich roztřídění. Po chvíli hledání dotyčný e-mail najdu:

Od: w.griffith@appsec-consulting.com
Komu: irisgriffithova@lakeforrestacademy.org
Předmět: Fwd: Kybernetická bezpečnost klíčových aktiv: Summit odborníků

Mrkej na mě! Ve čtvrtek jsem hlavním řečníkem. Doufejme jen, že všichni neusnou stejně jako ty, kdykoliv mluvím o práci. Posílám pusu.

Will M. Griffith
Hlavní softwarový inženýr
AppSec Consulting, Inc.

Po těle se mi rozlije pocit úlevy a zadostiučinění. Ta slova jsou přímo tady, je to černé na bílém. Will je v bezpečí v Orlandu.

Kliknu na přílohu a otevře se mi celostránkový plakát konference. Willova fotka je zhruba v polovině vedle komentáře propagujícího jeho odbornost na vše, co se týká řízení přístupových rizik. Kliknu na Tisk a na lepicí papírek naškrábu jméno hotelu, kde se konference koná, potom se vrátím k internetovému prohlížeči, abych našla telefonní číslo. Zrovna si ho zapisuji, když mi zazvoní mobil a na displeji se rozzáří tvář mé matky.

V hrudi ucítím bodnutí nejistoty. Protože je máma logopedka, ví, jaká je práce ve školním prostředí. Ví, že mé dny jsou šílené, a v práci mě nikdy neruší, pokud nejde o otázku života a smrti. Jako tehdy, když táta na kole najel na výmol, hodil salto a na asfalt dopadl tak prudce, že si zlomil klíční kost a helma mu praskla přesně uprostřed.

Proto teď její hovor přijmu se slovy: „Co se děje?“

„Ach, zlatíčko. Právě jsem tu zprávu viděla.“

„Tu o havárii? To vím. Ve škole to řešíme celý den. Děcka jsou pěkně vystrašená.“

„Ne, to jsem nemyslela. Tedy ne tak docela… Myslela jsem Willa, broučku.“

Ze způsobu, jakým to řekne, jakým se opatrně a oklikou ptá, ale zároveň se neptá na Willa, se mi zježí chlupy po celém těle. „Co je s ním?“

„Tak pro začátek, kde je?“

„V Orlandu na konferenci. Proč?“

Ušní bubínek mi protne mámin hlasitý výdech namířený do mikrofonu a vím, jak moc se drží zpátky. „Ach, díkybohu. Věděla jsem, že to nemohl být tvůj Will.“

„O čem to mluvíš? Kdo nemohl být můj Will?“

Její odpověď zanikne v hlase jedné žákyně. „Pan Rawlings mi řekl, že vám mám vyřídit, že právě zveřejnili seznam jmen.“ Do kanceláře zakřičí tak, jako bych v ní neseděla necelý metr od ní a s telefonem u ucha. Naznačím jí, ať je zticha, a rukou ji odeženu.

„Ještě jednou, mami. Kdo není můj Will?“

„Ten William Matthew Griffith, který prý byl v tom letadle.“

Odněkud z mého nitra, z hluboké a prosté části, se vynoří slova: *To není můj manžel*. Můj Will byl v jiném letadle, dokonce i u úplně jiné aerolinky. A i kdyby ne, z Liberty Airlines by se už určitě ozvali. Jeho jméno by nezveřejnili, aniž by to nejprve neoznámili mně – jeho ženě, jeho nejoblíbenějšímu člověku na celé planetě.

Než však cokoliv z toho stihnu říct matce, mobil mě pípnutím upozorní na další hovor a z nápisu na displeji se mi zastaví srdce.

Liberty Airlines.

4

Třesoucí se rukou to matce položím a přijmu hovor společnosti Liberty Airlines.

„Ano?“ Svírá se mi hrdlo, hlas mám chraplavý a slabý.

„Dobrý den, mohu prosím mluvit s Iris Griffithovou?“

Vím, proč ta žena volá. Poznám to ze způsobu, jakým řekne mé jméno, z pečlivě neutrálního tónu i věcné formálnosti, a dech se mi zadrhne v krku.

Ale ona se mýlí. Will je v Orlandu.

„Will je v Orlandu,“ slyším se, jak říkám.

„Promiňte… Ale je tohle číslo Iris Griffithové?“

Co by se stalo, kdybych řekla, že ne? Zabránilo by to té ženě, aby řekla slova, kvůli nimž určitě volá? Zavěsila by a zavolala manželce toho druhého Williama Matthewa Griffitha?

„Já jsem Iris Griffithová.“

„Paní Griffithová, jmenuji se Carol Manningová a jsem ze společnosti Liberty Airlines. William Matthew Griffith vás uvedl jako svůj kontakt v případě nouze.“

Will je v Orlandu. Will je v Orlandu. Will je v Orlandu.

„Ano.“ Chytím se za břicho. „Jsem jeho manželka.“ *Jsem* jeho manželka. *Jsem*.

„Paní, s velkou lítostí vám oznamuji, že váš manžel byl dnešního rána pasažérem letu 23, který se zřítil při cestě z Atlanty do Seattlu. Předpokládá se, že nikdo z lidí na palubě nepřežil.“ Zní jako robot, jako by četla ze scénáře. Zní jako Siri, která volá proto, aby mi oznámila, že je můj manžel mrtvý.

Přestanou mi fungovat svaly a zamířím k zemi. Trup mi padne do klína, mé tělo se ohne jako zlomená větev. Náraz mi vyrazí dech, unikne ze mě bolestné zaúpění.

„Vím, že to musí být šok, a ujišťuji vás, že společnost Liberty Airlines je zde proto, aby vás podpořila, jakkoliv a kdykoliv budete potřebovat. Zřídili jsme vyhrazenou telefonní linku a e-mailovou adresu, kam se na nás kdykoliv, ve dne v noci, můžete obrátit. Pravidelně aktualizované zprávy budou rovněž k dispozici na naší webové adrese www.libertyairlines.com."

Jestliže říká ještě něco dalšího, neslyším to. Mobil s rachotem dopadne na podlahu a já se přímo tady, uprostřed své přeplněné kanceláře a přede dveřmi, které se plní žáky s vykulenýma očima, svezu ze židle a vzlykám, obě ruce tisknu k ústům, abych ten zvuk potlačila.

Do zorného pole mi vkročí dvě veliké boty. „Ach, Iris. Zrovna jsem to zaslechl. Je mi to tak hrozně moc líto."

Skrze vlasy vzhlédnu k Tedovi, k jeho čelu zvrásněnému obavami pod těmi psími kudrlinkami, a úlevou se rozpláču. Ted je člověk, jenž dokáže dát všechno do pořádku. Bude vědět, co dělat. Zavolá někomu, kdo mu řekne, že to byl nesprávný Will, nesprávné letadlo, že jsem nesprávná manželka.

Pokusím se vzchopit, ale nejde to, a teprve potom si všimnu, že se to v mé kanceláři středoškoláky jen hemží. Slyšela jsem, jak se shromažďují na chodbě přede dveřmi, jejich tlumené hlasy a šeptaná slova, která jsem neměla slyšet. Slova jako *manžel*, *letadlo*, *mrtvý*, a vím, že se k nim ta zpráva dostala.

Ne. Teprve dneska ráno, zatímco jsem nám termohrnky plnila kávou, Will v mobilu kontroloval orlandské počasí. „Dnes má být až třicet stupňů," prohlásil a vrtěl přitom hlavou. „A to ještě není ani léto. Proto nikdy nebudeme žít na Floridě."

Ava mě sleduje se slzami v očích. „Will je v Orlandu," řeknu. Ve tváři se jí na okamžik objeví lítost.

Cítím se trapně, že mě vidí takhle, že mě kdokoliv z nich vidí takhle, jako trosku s nudlí u nosu krčící se na zemi. Rukama si skryji tvář a přeji si, aby šli pryč. Přeji si, aby mě všichni prostě nechali na pokoji. Moje politika otevřených dveří se může jít bodnout.

„Ukaž, pomůžu ti vstát." Ted mě zvedne z podlahy a usadí do židle.

„Kde mám mobil? Chci znovu zkusit zavolat Willovi."

Sehne se, zvedne můj telefon z podlahy a podá mi ho. Devět zmeškaných hovorů. Udělá se mi na zvracení, když vidím, že všechny jsou od matky. Žádný, ani jeden jediný, není od Willa.

„Lidi, dopřejte nám trochu soukromí, ano?" Ted se ohlédne přes rameno. „Při odchodu zavřete dveře."

Děcka po jednom odcházejí a mumlají přitom projevy soustrasti. Když kolem prochází Ava, lehce mě prstem pohladí po paži a já ucuknu. Nestojím o její soucit. Nestojím o ničí soucit. Soucit by znamenal, že ta žena mi řekla pravdu. Soucit by znamenal, že je můj Will mrtvý.

Jakmile jsou všichni pryč a my zůstaneme sami, Ted mi položí dlaň na rameno. „Mám někomu zavolat?"

Zavolat! Chystala jsem se volat do toho hotelu. Pohledem spočinu na plakátu konference, popadnu ho z tiskárny a zamávám jím Tedovi před obličejem. „Tohle! Přesně tohle dokazuje, že je Will v Orlandu. Je zítřejším hlavním řečníkem. Nebyl v letadle mířícím do Seattlu. Byl v tom do Orlanda." V hrudi mi vzplane naděje.

„Ubytoval se v tom hotelu?" zeptá se Ted, ale tónem prozrazujícím, že to říká proto, aby mě uchlácholil.

Chvějícími se prsty najdu papírek, na nějž jsem načmárala číslo, které naťukám do telefonu. Poznám, že si Ted nedělá velké

naděje – že tuhle aktivitu považuje za zbytečné mrhání časem, a bezostyšný konejšivý výraz, jež se mu zračí ve tváři, nedokážu snést. Místo toho zírám na stůl a soustředím se na skvrny a škrábance, které křižují jeho povrch. Telefon zazvoní, pak znovu.

Po nekonečně dlouhé chvíli se ozve rozjařený ženský hlas. „Dobré odpoledne, dovolali jste se do hotelu Westin na Universal Boulevard. Čím vám mohu posloužit?"

„Pokoj Willa Griffitha, prosím." Slova ze mě vystřelí, jsou nesrozumitelná, hrubá a příliš rychlá, jako bych byla nějaký sjetý dražebník.

„S radostí," zašvitoří mi recepční do ucha. Jsem si jistá, že bláznivé drahé polovičky jí volají neustále, ženy lovící své nevyzpytatelné partnery či záletnické manžely. Westin má nejspíš celou školicí příručku týkající se toho, jak zacházet s volajícími, jako jsem já. „Říkala jste Griffith?"

„Ano, Will. Nebo by mohl být zapsaný jako William, prostřední iniciála je *M*." Zhluboka se nadechnu a snažím se uklidnit, ale noha mi poskakuje a nemůžu se přestat třást.

Ted se vysouká ze saka a přehodí mi ho přes ramena. Vím, že to myslí dobře, jenže tohle gesto mi připadá až moc důvěrné a látka je cítit po Tedovi, hezky, ale cize. Chci ze sebe sako servat a vyhodit jej z okna. Nechci, aby se mého těla dotýkalo oblečení jakéhokoliv jiného muže kromě Willova.

Žena pár vteřin ťuká do klávesnice. „Hmm. Je mi líto, ale žádnou rezervaci pro pana Griffitha nevidím."

Zavzlykám. „Podívejte se znovu. Prosím."

Následuje dlouhá pauza vyplněná dalším ťukáním, dalším chlácholením. Pod kůží se mi pomalu, ale jistě začne usazovat děs jako nějaký parazit rozežírající mou jistotu.

„Víte určitě, že je to tento hotel Westin? Máme ještě jeden severně od města, v Lake Mary. Pokud byste chtěla, mohu vám sehnat číslo."

Zavrtím hlavou, mrkáním se snažím zahnat čerstvé slzy, abych v dolní části plakátu přečetla informace o hotelu. „Právě koukám na plakát ke konferenci. Píše se tady Universal Boulevard."

Její hlas zní najednou veseleji. „Aha, no tak pokud je tady na konferenci, třeba bych mohla poslat zprávu organizátorům. O jakou konferenci se jedná?"

„Kybernetická bezpečnost klíčových aktiv: Summit odborníků."

Zaváhá jen vteřinku dvě, ale je to dost dlouho na to, aby se mi udělalo špatně. „Opravdu mě to mrzí, paní, ale v tomto hotelu se žádná konference s tímto názvem nekoná."

Upustím telefon a vyzvracím se do odpadkového koše.

Domů mě odveze Claire Mastersová, kolegyně z oddělení pro přijímací řízení sídlícího naproti přes chodbu. S Claire se k sobě sice chováme přátelsky, ale kamarádkami nejsme, nicméně je mi jasné, proč jsem připoutaná na sedadle spolujezdce jejího Fordu Exploreru, a ne v autě někoho jiného. Na začátku loňského roku přišla Claire o manžela kvůli Hodgkinovu lymfomu a teď, ať už se k mému odvozu domů přihlásila dobrovolně, nebo ji o to požádal Ted, je ten důvod jasný. Jestli někdo pochopí, čím si procházím, pak je to jiná vdova.

Vdova. Zvracela bych znovu, ale v žaludku mám prázdno.

Otočím se a zírám z okna, kolem se míhají známé řady obchodů čtvrti Buckhead. Claire jede pomalu, ruce má v poloze za deset dvě a nepronese jediné slovo. Drží jazyk za zuby a pohled upírá na provoz před sebou, a jakkoliv se mi hnusí, že jsem se dostala do její smutné kategorie, alespoň ví, že chci jedině to, aby mě všichni nechali na pokoji.

Na klíně mi vibruje telefon. Matka musí volat už tak posté. Uvnitř mě hlodá pocit viny. Vím, že vyhýbat se jí není správné,

ale momentálně s ní mluvit nedokážu. Nedokážu mluvit s nikým.

„Nechceš to vzít?“ Claire má vysoký dívčí hlas, který ticho protne jako zubatý nůž.

„Ne.“ Promluvit přes balvan na hrudi mě stojí veškerou sílu.

Střídavě hledí na mě, telefon a auta před námi. „Věř mi, že tvoje matka teď šílí.“

Trhnu sebou z jejího znaleckého tónu, ze způsobu, jakým nás dvě dává do toho nejhoršího možného týmu. „Nemůžu.“ Zajíknu se a udělám z jednoho slova dvě, protože rozhovor s mámou by znamenal, že ty příšerné věci budu muset říct nahlas. *Will je pryč. Will je mrtvý.* Vyřčení těch slov by z toho udělalo skutečnost.

Telefon přestane vyzvánět, ale o dvě vteřiny později začne nanovo.

Tentokrát mi ho Claire z klína sebere a přejede prstem po obrazovce, aby hovor přijala. „Zdravím, tady Claire Mastersová. Jsem Irisina kolegyně z Lake Forrest. Sedí hned vedle mě, ale ještě není zcela připravená mluvit.“ Odmlka. „Ano, paní. Obávám se, že je to pravda.“ Další odmlka, nyní delší. „Dobře. Nezapomenu jí to vyřídit.“ Zavěsí a telefon mi zlehka položí zpět na nohy. „Tvoji rodiče už jedou. Budou tu před setměním.“

Poděkovala bych jí, ale nezvládnu na to sebrat energii. Zírám z okna a pokouším se představit si svého Willa mezi dýmajícími troskami, se zavazadly a vrakem i ohořelými, pokroucenými kusy kovu všude kolem, ale nedokážu to. Zdá se mi to nepochopitelné, stejně abstraktní jako nějaký pojem z hodin pokročilé fyziky doktora Drukkera. Will mířil do Orlanda, ne do Seattlu. Nemůže být mrtvý. Prostě to není možné.

Claire zabočí na nájezd dálnice Georgia 400, sešlápne plyn a s burácením uháníme na jih v blažené, požehnané tichosti.